

til i 1901, og denne Forelæsning skulde naturligvis tjene til at vise, at da Reformpartiet kom til Roret i 1901, fristede det omtrent en lige saa haard Skæbne som den, det høje Ministerium har fristet i det sidste Aar. Men denne Sammenligning glippede ganske. Det ærede Medlem anstillede nogle Beregninger over, hvor mange Procent Forslag der var blevet gennemført den Gang, og hvor mange Procent der blev gennemført nu. Men saadanne Sammenstillinger gælder jo til Wandsbeck. Vi ved nok, at enhver Regering har en Mængde Smaa洛夫forslag — der har været mange af dem i Aar —, der gaar af sig selv, glider ganske let og lydøst igennem Rigsdagen. Det har vi haft baade den Gang og nu. Det, jeg talte om, var de Love, der havde særlig politisk Karakter og indeholdt noget af det, der var en Programsag og en Sag af overvejende Betydning for det vedkommende Parti. Det var her, jeg sagde, at her har den nuværende Regering overvældet Rigsdagen med Lovforslag, som Rigsdagen slet ikke har faaet Tid til at behandle ordentligt, som for en meget stor Dels Vedkommende er blevet sønderflænget af den nærmeste allieredes Kritik, som ikke en Gang har kunnet føres op i Landstinget.

Saadanne Forhold var der aldeles ikke Tale om for Venstrereformpartiets Vedkommende i 1901. De vigtigste af de Lovforslag, som fremsattes i den første Samling af Venstrereformpartiet i Ministeriet Deuntzers Regeringstid, i 1901—02, blev gennemdrøftet af Folketinget, blev vedtaget af Folketinget og ført til Landstinget. Og der var i det Flertal, som gennemførte disse Love — selvfølgelig, maa jeg sige — ikke mindste Kritik af den Art, som fra det høje Ministeriums allieredes Side er ydet mod de Lovforslag, Ministeriet har fremsat, eller en meget væsentlig Del deraf. Saadanne Love var Lovene om Indkomst- og Formueskat til Staten, Ejendomsskyld, Kirkers Brug, Kirkers Bestyrelse, kommunal Beskatning og Tiendeloven. Alle, der husker tilbage til den Tids Politik, vil vide, at det var netop de store Programsager for Ministeriet Deunter. Disse Sager blev ført igennem Folketinget og ført over til Landstinget, og dermed glipper enhver Sammenligning som den, det ærede Medlem Hr. Wilmann forsøgte.

Det ærede Medlem Hr. Wilmann var ogsaa Lysseer, var ogsaa glad i Hu. Han sagde: Lige fra 1901 er Socialdemokratiet bestandig steget i Tal, og Venstre er ikke nær saa stort som i 1901. Ja, der er jo den lille Forskel, at først nu er det socialdemokratiske Parti blevet sat paa den alvorlige Prøve, først nu er de blevet sat paa Ansvarrets Prøve. Hidindtil har de haft den saare taknemmelige Opgave bestandig at være Opposition, bestandig at øve Kritik; nu gennemgaar de den Skærsild, hvor de skal vise, hvad de selv kan udrette, og hvor stor en Del af de Løfter, som de i rigt Maal har givet Vælgerne, de kan holde. Det er først nu. Lad os nu se, hvilken Virkning det kan faa. Jeg synes allerede, at meget tyder paa, at Virkningen ikke ganske er den, det ærede Parti kunde ønske.

Jeg skal saa til Slut vende mig med nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Rode, idet jeg dog allerede har besvaret en Del af hans Bemærkninger i, hvad jeg har sagt til de højtærede Ministre. Det ærede Medlem Hr. Rode sagde, at Oppositionspartierne gjorde opmærksom paa, at Resultatet af Finansaaret 1924—25 vilde blive ugunstigere end Finansloven. Ja, det er rigtigt, at Oppositionspartierne gjorde opmærksom derpaa. Men hvem der først og fremmest gjorde opmærksom derpaa, det var mig. Det kan ses Spalte op og Spalte ned i Rigsdagstidende, hvor jeg Gang paa Gang har gjort opmærksom paa, at der skulde et overordentlig betydeligt Beløb til Tillægsbevillingsloven, og at Spørgsmaalet var dette, om det store Overskud paa Finansloven ogsaa vilde kunne strække til overfor Tillægsbevillingsloven.

Der er baade af den højtærede Finansminister og af det ærede Medlem Hr. Rode med en vis Sikkerhed talt om, at dette Overskud, som altsaa kun er paa Driftsbudgettet, og som kun er mellem 6 og 7 Mill. Kr., nok skal holde. Jeg vil haabe, at det kan holde, men sikker paa det kan man paa ingen Maade være. Og jeg gentager, hvad jeg sagde før, at der kunde have været et Overskud, ikke paa 6½ eller 7 Mill. Kr., men paa 22¼ Mill. Kr., hvis man havde undgaaet den store Merudgift til Konjunkturtillæget og havde beholdt de 5 Mill. Kr. Luksustold, som man har kastet fra sig. Jeg har altsaa den Opfattelse, at